

FERİDE İLGÜN

SİHİRLİ ORMAN

FERİDE İLGÜN

1973 Yılında Kocaeli' de dünyaya geldi. İlkokul, ortaokul ve lise eğitimini Kocaeli'nin Gölcük ilçesinde tamamladı. Kütahya Dumlupınar Üniversitesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı alanında eğitim aldı. Sakarya Üniversitesi'nde Halk Bilimi alanında yüksek lisans yaptı.

Öğrenciliği sırasında çeşitli yerel televizyonlarda ve radyolarda 'edebiyat ve şiir' konulu programlar hazırlayıp sundu. Mezuniyetinin ardından devlet okullarında ve özel eğitim kurumlarında Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olarak görev yaptı, üniversitede Halk Edebiyatı alanında dersler verdi.

Halk Bilimi alanında akademik çalışmalar hazırladı. Özellikle maniler üzerinde çalışmalar yaptı. Yine halk kültürüne ait çalışmaların derlenmesi ve incelenmesi alanında çalışmalar da bulundu.

İlkokul sıralarında başladığı şiir yazma serüveni, tüm hayatı boyunca devam etti. Ortaokul ve lise döneminde yazdığı pek çok şiiri ödül kazandı. Bu şiirleri bir araya getirerek çocuklar için şiir kitapları oluşturdu. Yine çocuklar için masal ve hikâyeler yazdı.

Yazarın akademik çalışmaları ve çocuklar için kitap çalışmaları hâlen devam etmektedir.

ERKE YAYINEVİ
ÇOCUK KİTAPLARI EĞİTİM-ÖĞRETİM DİZİSİ

ISBN: 978-605-4614-71-4

BASIM TARİHİ: ARALIK 2013

ERKE YAYINEVİ
670/1 SK. NO:32 D.1
Buca/İZMİR
GSM: 0 546 861 48 66
Yayıncı Sertifika No: 24339

KAPAK TASARIM
Ertan GEVEN

SAYFA TASARIM
Öznur AVINCA

BASKI
Birleşik Matbaacılık Ltd. Şti.
5619 Sk. No:1 Çamdibi-İZMİR
Tel: 0 232 433 68 66
birlesikmatbaa@hotmail.com
www.birlesikmatbaa.com
Sertifika No: 14892

SİHİRLİ ORMAN

MASAL

Feride İLGÜN

İZMİR-2013

1950

SHIRLEY D. BROWN

1950-1951

1952-1953
1954-1955
1956-1957
1958-1959
1960-1961

1962-1963

1964-1965
1966-1967

1968-1969
1970-1971

1972-1973

1974-1975
1976-1977
1978-1979
1980-1981
1982-1983

Bütün hayvanların konuştuğu bir ormanda büyümenin nasıl bir duygu olduğunu öğrenmek ve bir aslanla bir çocuğun nasıl dost olabildiğini görmek isterseniz, hepinizi sihirli ormana davet ediyoruz. Maceralarla dolu bir yolculuk sizi bekliyor.

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

SİHİRLİ ORMAN

Ormanın güzel kızı, pırıl pırıl bir sabaha uyanı. Kulübesinin pencerelerini araladığında içeri giren güneş ışıkları, baharın gelişini müjdeliyordu. Rengârenk ve mis kokulu çiçekler insanın içini açıyordu.

-Çimen Kız, kahvaltı hazır.

Pencereden dışarıyı seyretmeye dalmış olan kız, annesinin sesiyle irkildi. Çok da acıkmıştı.

-Tamam anneciğim, geliyorum, dedi.

Koşarak kahvaltı masasına oturdu. Annesi ve babası masada onu bekliyordu. Annesi:

-Senin sevdiğin reçelden kalmadı, dedi. Bugün, ormana çilek toplamaya gidin babanla. Çilekler olmuştur. Ben de size reçel yapayım.

Çimen Kız çok sevindi. Babasıyla ormanda gezintiye çıkmak çok eğlenceliydi. Çiçek toplar, ağaçlara tırmanır, hayvanları sever, babasıyla hava kararana kadar dolaşıp gezerdi.

Baba ve kız, kahvaltıdan sonra hazırlanıp yola çıktılar. Yemyeşil ormanda dolaşmaya başladılar. Çimen Kız bir tavşan gördü. Koştı onu yakalamak için ama hayvancağız ondan çok ürktü. Koşarak ormanın içine daldı. Çimen Kız boynunu büktü. Babası kızının haline çok güldü.

Ormanda epey dolaştıktan sonra acıktılar. Yanlarındaki sepette poğaçalar, börekler vardı. Oturdular bir ağacın dibine ve karınlarını doyurdular. Uykusu gelen baba, biraz uyumak için ağacın

altına uzandı. Kızını, uzaklaşmaması için uyardı da ihmal etmedi.

Babası uyduktan sonra ağacın etrafında oyun oynadı bir süre Çimen Kız. Bir sincap gördü sonra. Onun peşine düştü. Epey kovaladıktan sonra onu, yakalama ümidini kaybetti. Geri dönmeye karar verdi. Geldiği yolu bulmaya çalıştı ama bir türlü bulamadı. Anne ve babasının en çok korktuğu şey olmuştu: Çimen Kız ormanda kaybolmuştu.

Ormanın içinde o kadar dolandı ki; yorgunluktan yürüyecek hali kalmadı. Bir ağacın kovuğuna girip korkuyla beklemeye başladı. Hava da yavaş yavaş kararıyordu. Kendisini bulamayan babasının ne kadar telaşlanacağını düşündü. Anne ve babasının sözünü dinlemediği için kaybolmuştu. Hâlbuki babası ona uzaklaşmamasını söylemişti.

Karanlık iyice çöktüğünde Çimen Kız, korkudan titriyordu. Karanlıkta duyduğu her ses, ona o kadar ürkütücü geliyordu ki... Ağaçların dallarına konan kuşların çıkardığı o garip sesler, onu iyice tedirgin ediyordu. Yorgunluktan göz kapakları ka-

paniyor ama o uykuya direniyordu. Uyursa, başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Orman yabani hayvanlarla doluydu.

Gece yarısı, uykusuzluğa daha fazla direnemeyen küçük kızın gözleri kapandı, uykuya daldı. Büyük bir gürültüyle gözlerini açtığında yerinden fırladı. Ormanın hemen hemen bütün hayvanları etrafını sarmış, onu seyrediyorlardı. Uzun kuyruklu bir tilki:

-Küçük bir kızın gece vakti ormanda ne işi var? Diye sordu.

Kızın gözleri kocaman oldu:

-Ama sen konuşabiliyorsun! Dedi.

Tüm hayvanlar güleştüler. Sabah kızın kovaladığı tavşan da onların arasındaydı.

Tavşan:

-Sen de konuşabiliyorsun, dedi. Biz şaşırıyor muyuz?

Kız, korkudan ve şaşkınlıktan bayılmak üzereydi. Titremeye başladı. Ağacın üst dallarındaki bir baykuş:

-Korkma, dedi. Biz, bize zarar vermeyen hiçbir canlıyı incitmeyiz.

Çimen Kız biraz olsun rahatlamıştı. Baykuşun sesi ve sözleri küçük kıza güven vermişti.

Bir ceylan yaklaştı yanına:

-Bu saatte ormanda tek başına ne yapıyorsun? Diye sordu.

-Babamın sözünü dinlemedim, dedi küçük kız. O uyurken oyuna dalıp çok uzaklara gelmişim. Dönüş yolumu bulamadım. Ormanda kayboldum.

Çimen Kız'ın yaşlı gözlerle kayboluşunu anlatması, tüm hayvanları üzdü. Birbirlerine baktılar. Bu küçük kıza yardım etmek gerekiyordu.

-Bu gece bizim misafirimiz ol. Ertesi gün evinin yolunu bulman için sana yardım edeceğiz.

Bu sözleri, ormanın dişi aslanı söylemişti. Çimen Kız'ı, kendi evinde misafir edecekti. Diğer hayvanlar da bunu uygun buldular. Küçük bir kız için gece ormanda kalmak, mümkün değildi. Bu geceyi güvenli bir yerde geçirirse, ertesi gün tüm hayvanlar ona yardım edebilirdi.

Yaşlı aslan, küçük kızı alıp evine götürdü. Küçük bir mağaraydı evi. Kıza yatacak bir yer hazırladıktan sonra kendisi de mağaranın girişine uzandı. Yattığı yerden hem küçük kızı görüyor hem de mağaranın kapısını kontrol edebiliyordu.

Küçük kız o kadar yorgundu ki, hemen uykuya daldı. Yaşlı aslan, sık sık uyanıp kıza bakıyordu. Onun mışıl mışıl uyduğunu görünce o da uykuya dalıyor ama en ufak bir ses duyduğunda da gözlerini açıyordu. Küçük kızı, kendi yavrusu gibi koruyordu.

Sabah kuş cıvıltılarıyla uyandı Çimen Kız. Aslan çoktan uyanmış, kıza kahvaltı için meyve toplamıştı. Meyveler o kadar tazeydi ki, kokusu küçük kızın iştahını kabartmıştı. Gecedен beri bir şey yemediği için çok aç olan küçük kız, hemen meyveleri ağzına attı, iştahlı iştahlı yedi. Aslan gülüyordu. Onlar gülüşürken mağaranın kapısına tavşan geldi. Bütün hayvanların meydanda toplandığını, konuşmak için aslanla kızı beklediklerini söyledi.

Kız kahvaltısını bitirip hazırlandı. Birlikte meydana geldiler. Gece konuşan bilge baykuş, söze başladı:

-Küçük kız, biliyoruz sana söz verdik, dedi. Seni ailene ve evine kavuşturacağımızı söyledik. Fakat bugün bir fırtınanın geleceğini haber aldık. Bu fırtınanın ardı da, şiddetli yağmurlardır. Yola çıkmayı ertelememiz gerekiyor. Tüm hayvanlar, yağmur ve fırtına için önlem almak zorunda. Şimdi herkes yuvasına gidecek ve orayı daha korunaklı hale getirecek. Sana olan sözümüzü erteliyoruz. Havalar düzeler düzelmez seni ailene kavuşturacağız.

Küçük kızın boynu bükülmüştü. Anne ve babasını özlemişti. Onlar da, küçük kızlarını kim bilir nasıl merak etmişlerdi. Üstelik yağmur ve fırtına da, çocukluğundan beri çok korktuğu şeylerdi. O, bunları düşünürken aslan yanına yaklaştı.

-Korkma, dedi. Yağmur ve fırtına geçene kadar benim misafirim olursun, benim yanımda kalırsın, ben sana bakarım.

Tüm hayvanlar, küçük kızın aslanla kalmasını uygun buldular. Çünkü bu ormanın en güvenilir yeri, aslanın mağarasıydı. Aslandan korkan hayvanlar ve insanlar o mağaranın yanına bile yaklaşamıyorlardı.

Aslanla kız tekrar mağaraya döndüler. Aslan misafirlik süresi uzayan kız için daha uygun bir yer hazırladı. Mağaranın içinde kuytu bir köşe vardı. Orayı, küçük kızın odası haline getirdi. Kızı, kendi yavruları için dal ve yapraklardan hazırladığı yatağa yerleştirdi. Akşam yemeği için de biraz meyve ve sebze hazırladı. Küçük kız, uzaktan aslanı izliyordu. Annesi gibi nasıl da koşturuyordu. Annesini hatırladı ve ağlamaya başladı. Aslan, küçük kızın yanına geldi.

-Ağlama yavrum, dedi. Yağmurlar dinsic, ben seni annene kavuşturacağım.

Küçük kız aslana sarıldı, yumuşacık ve sıcaktı. Bu sırada yağmur başladı. Önce hafif hafif ıslatan damlalar, sonra birden hızlandı. Rüzgârın uğultusu da artmıştı. Kız, aslana iyice sokuldu. Aslan da, kendi yavrusuymuş gibi, küçük kızı bağrına

bastı. Mağaranın açık kapısından, rüzgârı dinleyip yağmuru seyrettiler bir süre birlikte.

Küçük kızın karnı acıkmıştı. Aslan ona topladığı sebzelerden getirdi. Kız, yemeğini yerken merakla sordu:

-Senin çocukların yok mu? Neden burada yalnız yaşıyorsun?

Aslan gülümseyerek baktı kızın yüzüne.

-Benim yavrularım büyüdüler, kendi yuvalarını kurdular, onlar da şimdi kendi yavrularını büyütüyorlar, dedi.

Bunları söylerken yavrularını ne kadar özlediğini de fark etti. Uzun zamandır onları görmüyordu. Kendi kendine karar verdi, yağmurlar dinince onları ziyarete gidecekti.

Gece yağmur daha da şiddetlendi. Rüzgârın uğultusu, mağaranın duvarlarında yankılanıyordu. Küçük kız korkudan uyuyamıyordu. Kendi evinde olsa, koşa koşa gider annesine sarılır, onun kuyununda uyurdu. Evinden çok uzaktaydı, anne ve ba-

basından ayırıydı. Bunları düşünürken aslanın sesini duydu.

-Korkuyorsan, yanıma gelebilir, yanımda uyuyabilirsin.

Kız bunu duyar duymaz koşarak aslanın yanına gitti. Ona sımsıkı sarıldı. Aslan, kızın bu haline kükreye kükreye güldü. Kız da güldü. Mağaranın ön tarafında, yağmuru ve rüzgârı dinleyerek uyudular.

Yağmur ve rüzgâr bir hafta sürdü. Aslanla küçük kız, bu bir hafta birbirlerine çok alıştılar. Kız, gündüz taze meyve ve sebzelerle karnını doyuruyor, geceleri de aslana sarılıp uyuyordu. Bir haftanın sonunda güneş yüzünü göstermeye başladı. Rüzgâr dindi, yağmur hafifledi. Havalarda da ısınınca tüm hayvanlar yine meydana toplandılar. Aslanla kızı da konuşmaya çağırdılar.

Aslan, küçük kızı yanına alıp meydana geldi. Bilge baykuş:

-Havalarda ısındı, dedi. Küçük kızı ailesinin yanına götürme vakti geldi. Bu iş için birkaç gönüllü

gerekiyor. Orman, tek başına bir yolculuk için tehlikeli. Birkaç kişi birlikte yola çıkarlarsa, küçük kızı da birbirlerini de koruyabilirler.

Diğer hayvanlar, baykuşun bu sözlerini onayladılar. Bir heyet oluşturmaya karar verdiler. Aslan liderliğe seçildi. Baykuş da guruba katıldı. Bilgiği faydalı olacaktı. Tilki, 'çevik ve kurnaz birine ihtiyaçları olacağını' söyleyip guruba girdi. Sincap, yemek toplama görevini üstlenmek üzere, son üye olarak grupta yer aldı.

Aslanın liderliğinde; baykuş, tilki ve sincap, küçük kızı da yanlarına alarak yola çıktılar. Yağmurun izleri hâlâ geçmemişti. Otlar, çiçekler, ağaçlar hala ıslaktı ve her yer su birikintileriyle doluydu.

Küçük kız, evini tarif etmeye çalışıyordu. Evin etrafındaki ağaçlardan, çiçekli yollardan bahsediyordu ama ormanın her yeri ağaçlı ve çiçekli yollarla dolu olduğu için bulmak çok da kolay değildi. Akşam serinliği artınca aslan:

-Mola vermeliyiz, dedi. Zaten her yerimiz ıslandı ve çamur oldu. Ateş yakıp ısınalım. Bir şeyler de yeriz.

Tilki, hemen sığınabilecekleri bir kuytu buldu. Sincap, etraftan hem yakacak hem de yiyecek topladı. Baykuş, yüksek bir ağaç dalına konup etrafı gözlemeye başladı. Ateş yakıldı. Herkes ateşin etrafında toplandı. Yemek yendi. Ertesi gün yorucu olacağı için erkenden yatıldı. Baykuş gece nöbetini aldı. Aslan da, kızı sarıp sarmalayıp gece soğuşundan korudu.

Yeni gün kuş civıltılarıyla başladı. Sincap kahvaltı için yiyecek toplamıştı. Karınlarını doyuran hayvanlar ve küçük kız tekrar yola çıktılar. Hava güneşliydi. Ortalık kurumaya ve ısınmaya başlamıştı. Ormanın içlerine doğru yürürlerken baykuş hızla geri dönüp bir ağaç dalına kondu ve arkadaşlarına:

-İleride bir çakal sürüsü var, dedi. Bu tarafa doğru geliyorlar. Çok kalabalıklar ve ormanın bize ait bölgesinden değiller. Bize zarar verebilirler.

Tilki:

-Merak etmeyin, dedi Ben önden gidip onlarla konuşurum. Benim çok çakal arkadaşım var.

Onlarla konuşmak üzere yola çıktı tilki. Baykuş da onu yalnız bırakmadı. Aslan ve sincap, küçük kızı güvenli bir yere götürüp tilkiyi beklemeye başladılar.

Tilki, çakalların yanına geldiğinde onların çok kalabalık olduğunu gördü. Baykuşun korktuğu kadar vardı. Önce onlara selam verdi ve sonra da bir görev için yola çıktıklarını anlattı. Çakalların lideri:

-Biz, yağmurda yuvalarımız dağıldığı için yola çıktık, dedi. Kendimize yeni yuvalar kurabileceğimiz bir yer arıyoruz. Size zarar vermeyiz.

Bunları duyan baykuş yakın bir ağaca konarak:

-Bizim bulunduğumuz yere gidebilirsiniz, dedi. Hem oradaki çakal arkadaşlarınız da size yardımcı olurlar.

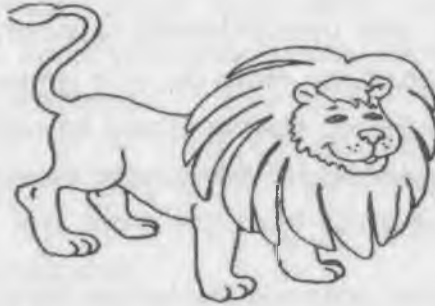
Bu fikir, çakal sürüsünün hoşuna gitti. Gidecekleri yerin yolunu öğrenerek o tarafa doğru ilerlemeye başladılar. Baykuş ve tilki, yeni arkadaşlar kazanmanın sevincini yaşadılar.

Aslan ve sincap, tilkiyle baykuşu dört gözle bekliyordular. Onların, gülen yüzlerle geri döndüklerini görünce içleri rahatladı. Olanları duyunca da sevindiler. Tüm hayvanlar, ormanda barış içinde yaşamayı seviyordu.

Yola devam etti grup. Küçük kız yorulduğunu söyleyene kadar da ilerlediler. Akşam mola için tilki yine güzel bir yer buldu, sincap da tazecik sebze ve meyveler. Yanan ateşin etrafında toplandılar. Baykuş, bir ağaç dalında gözleme işini sürdürüyordu. Tilki, aslana sordu:

-Senden herkes çok korkuyor. Sen ise bir insan yavrusunu sahiplenecek kadar şefkat dolusun. Neden herkese bu yumuşacık kalbini göstermiyorsun?

Aslan güldü ve şöyle cevapladı arkadaşının sorusunu:

-Ben ormanlar kralı aslanım. Bir kükrememle bir sürü hayvan saklanacak yer arar. Fakat ben zalim değilim. Güçlü olmak, güçsüze acı çektirmek

değildir. Haksızlık olduğunda haklının yanında se-sini çıkarmaktır güçlü olmak. Ben de gücümü, ihti-yaç duyanın yanında olarak, haksızlık edenin de karşısında olarak gösteririm.

Tilki, baykuş ve sincap bu konuşmadan çok etkilendiler. Aslanın neden ormanlar kralı olduğunu daha iyi anladılar. Güçlü ya da heybetli olduğu için değil; adaletli olduğu için kral olduğuna inandılar. Küçük kız, aslanı daha da sevdi. Sımsıkı sarıldı ona. Yine onunla uyudu.

Ertesi gün uyandıklarında güneşin daha da parladığını gördüler. Hava da iyice ısınmıştı. Çimen Kız gerindi. Sincap çoktan uyanıp kahvaltı için ha-zırlığını tamamlamıştı. Bir şeyler yedikten sonra tekrar yola çıktılar.

Ağaçların arasında ilerlerken karşılına bir ayı yavrusu çıktı. Arkasından da anne ve babası geliyordu. Aslanı görünce ürktüler.

-Bir insan yavrusuyla nereye gidiyorsunuz?
Diye sordu anne ayı.

Annelik duygusu ağır basmıştı bu soruyu sorarken. Aslanın küçük kıza zarar vermesinden korkmuştu. Kendi yavrusuna sınıksık sarıldı sorusuna cevap beklerken.

-Her yolumuza çıkana hikâyesimizi anlatmaya kalkarsak, kıızı evine hiç ulaştıramayacağız, dedi aslan homurdanarak.

Baykuş, aslanın hiddetlenmesinden ürküp hemen olanı biteni anlattı ayı ailesine. Bir yavruyu ailesine ulaştıracak bu gruba, başlarına bir şey gelmeden görevlerini tamamlamaları için, iyi dileklerde bulundu anne ayı ve herkes yoluna devam etti.

Ormanda dar bir yola girdiklerinde kız bir ıglık attı:

-Burayı biliyorum, bizim evin yolu.

Aslan sevinçle kükredi. Kız koşmaya başladı. Biraz daha ilerlediğinde evlerinin çatısını gördü.

-Bulduk, bulduk! Diye bağırdı sevinçle.

Aslan da evi görmüştü. Baykuş önden uçarak kontrol etti. Evin bahçesinde, küçük kızın anne ve babasının üzgün bir şekilde oturduklarını söyledi. Kız tekrar koşmaya başlayacaktı ki, aslan onu durdurdu.

-Biz daha fazla gelmeyelim, dedi. Bizim için tehlikeli olabilir. Kalan yolu tek başına git ve aile-ne kavuş.

Kız üzölmüştü. Kendisine çok uzun süredir sahip çıkan bu hayvanlardan, özellikle de aslandan ayrılmak, ona çok zor gelmişti.

-Ama sizi bir daha göremeyecek miyim? Diye sordu.

Aslan da üzgündü.

-Sen ailenin yanında olmalısın küçük kız, dedi. Orman senin için çok tehlikeli. Bizi ziyarete gelirsin. Her zaman sana kapımız açık.

Baykuş ve sincap da aslana hak verdiler. Kız, evine yalnız gitmeliydi. Anne ve babası, hayvanların iyi niyetini anlamayıp onlara zarar verebilirdi. Baykuşun içi rahat etmedi.

-Seni, anne ve babana kavuşana kadar yukarıdan izleyeceğim, dedi.

Kız, hepsine sıkı sıkı sarılıp vedalaştıktan sonra anne ve babasına doğru koşmaya başladı. Baykuş, onu havadan takip etti. Kızın anne ve babasına kavuştuğunu gördükten sonra da geri döndü. Arkadaşlarına:

-Görevimizi başarıyla tamamladık, dedi. Artık biz de evimize dönebiliriz.

Üç arkadaş, gönülleri rahat, evlerinin yolunu tuttular. Bu arada aslanın üzgün hali sincapla bay-

kuşun gözünden kaçmadı. Çimen Kız'a epey alışmış olan aslan, onu şimdiden özlemişti.

Çimen Kız'ın anne ve babası, evin bahçesinden içeri girenin kendi kızları olduğuna inanamadılar. Onu kaybettikleri günden beri gözlerinin yaşı dinmemişti. Şimdi kızları karşılıklıydı. Anne çığlık atarak koştu kızına. Çimen Kız da koştu anne ve

babasına doğru. Anne, baba ve kız birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Çimen Kız, ailesine kavuştuğu gün hiç susmadı. Anne ve babasına başından geçenleri defalarca anlattı. Anne ve babası şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Kızlarının ormanda kaldığı sürede, açlıktan ve yorgunluktan, hayal gördüğünü düşünüyorlardı. Başına bir şey gelmeden eve dönmüş olmasına ne kadar sevinmişlerse, anlattıklarına da o kadar şaşırmışlardı.

Küçük kız eve döndükten sonra başına gelenleri bir süre daha heyecanla anlattı. Bir gün babası:

-Yeter artık! Dedi. Sen kocaman bir kızsın. Bu hikâyeleri anlatacak, bunlara inanacak yaşı geçtin. Sen de biliyorsun ki, hayvanlar insanlarla konuşmaz. Üstelik bir aslan, seni korumayı bırak, tek başına bir bulsa, paramparça eder! Küçük kız kulaklarına inanamıyordu. Onu kurtaran, ailesine kavuşturan aslan hakkında babası neler söylüyordu.

-Benim anlattıklarımın hepsi gerçek! Diyebildi sadece.

Ağlayarak uzaklaştı babasının yanından. Arkadaşlarına ihanet etmiş gibi hissetti kendini.

Anne ve babası küçük kıza, kurtulmasıyla ilgili hikâyeler anlatmasını yasakladılar. Bir süre sonra da ormandaki kulübeyi terk edip şehre taşındılar. Kızın okula başlama yaşı gelmişti.

Şehir ormana hiç benzemiyordu. Gürültülü ve kalabalıktı. Çimen Kız, ormandaki ağaçları, kuşları, çiçekleri o kadar özliyordu ki... Ormanda kaybolduğu günlere ait bir şeyler konuşması da yasaktı. Hâlbuki o, kendini kurtaran hayvanları hiç unutmamıştı ve unutmayacaktı. Aslanı, sincabı, baykuşu çoğu geceler rüyasında görüyordu. Bu dalgın ve üzgün halleri, anne ve babasının gözünden kaçmıyordu. Öğretmeni de bir gün onları çağırıp kızlarının bir sorunu olup olmadığını sormuştu. Durumundan endişelenen anne ve baba, kızlarını doktora götürmeye karar verdiler. Uzun bir muayeneden sonra kızın çok sağlıklı olduğu ama eski yaşadığı

ortama özlem duyduğu anlaşılmıştı. Bu özlem, onu hasta bile edebilirdi.

Anne ve babası, uzun uzun düşündükten sonra ormandaki evlerine dönmeye karar verdiler. Küçük kızın okul kaydını da, yakındaki bir köy okuluna alıracaklardı. Babası götürecekti kızını her gün o okula.

Ormandaki kulübeye geri döndüklerinde kız o kadar sevinçliydi ki... Şarkılar söylüyor, ağaçlara

tırmanıyor, çiçekler topluyordu. Anne ve babası, eski neşeli günlerine dönen kızlarını mutlulukla seyrediyorlardı.

Okul için erkenden kalkıyordu küçük kız. Babasıyla yollara düşüyordu. Ormanın içindeki yoldan, köy okuluna gidiyorlardı. Arkadaşlarının çoğu uzak yerlerden geliyordu. Hepsi tabiatın içinde doğup büyümüş çocuklardı. Onlarla aynı dili konuştuklarını hissediyordu. Ağaçlardan, çiçeklerden, kuşlardan bahsediyorlardı bol bol.

Çimen Kız'ın okuldaki en iyi arkadaşı Kumru Kız olmuştu. O da, uzak bir dağ köyünde oturuyordu. Koyunları, keçileri vardı çiftliklerinde ve Çimen Kız'a onları anlatıyordu her gün.

Anne babası yasakladığından beri Çimen Kız, kurtarıлма hikâyesini kimseye anlatmamıştı.

Kumru'yla yalnız kaldıkları bir gün, başından geçenleri anlattı ona. Kız, dikkatle dinledi arkadaşını. Çimen Kız arkadaşına sordu:

-Sen bana inanıyor musun? Anne ve babam inanmıyor.

-İnanmaz olur muyum? Dedi Kumru. Sen yalan söylemezsin ki!

Böyle bir hikâyeyi de ancak bir çocuk akli ve kalbi kabul edebilirdi zaten.

-Bir gün arkadaşlarını ziyarete gidelim mi? Diye sordu Kumru. Onları çok özlemişsindir. Hem beni de tanıştıırırsın.

Çimen Kız çok heyecanlandı.

-Sence gidebilir miyiz? Yolu bulabilir miyiz? Ya kaybolursak? Ya başımıza bir şey gelirse? Diye bir sürü soru sordu arkadaşına.

Kumru kendinden emindi.

-Ben bu ormanda çocukluğumdan beri hayvanları otlatırım, dedi. Yolları çok iyi biliyorum. Kaybolmamıza imkân yok. Yarın okul tatilinde size gelirim. Oynamak için dışarı çıkarız. Sonra da gider arkadaşlarını buluruz.

Çimen Kız çok heyecanlanmıştı. Ertesi gün için sözleşip ayrıldılar. Çimen Kız'ın babası, kızını almaya gelmişti. Eve dönerken hiç konuşmadı kız. Ağzından bir şey kaçırmaktan korkuyordu. Eve dönünce de çok fazla konuşmadı. Sadece ertesi gün, arkadaşı Kumru'nun onları ziyarete geleceğini söyledi. Yemekten sonra da erkenden odasına gitti.

Yatağında dönüp durdu bütün gece Çimen Kız. Aslanı, tilkiyi, sincabı, baykuşu ve diğer hayvan dostlarını tekrar görmeyi o kadar çok istiyordu ki, heyecandan uyuyamadı.

Kumru, sabah erkenden gelmişti. Birlikte kahvaltı yaptıktan sonra, oynamak için dışarı çıktılar. Anne ve babası, ikisini de uzaklaşmaması için tembihledi.

Kızlar, bir süre yakınlarda oyalandıktan sonra yavaş yavaş ormanın içlerine doğru ilerlediler. Kız, hatırladığı kadarıyla yolu tarif etmeye çalışıyordu. Epey yürüdüler. Kumru, ormanı çok iyi biliyordu. Tehlikeli olan yollardan değil, en güvenli yollardan götürüyordu arkadaşını. Bir ağaç dibinde biraz dinlendiler. Çimen Kız etrafına bakınırken birden heyecanlandı.

-Şuradaki kayayı hatırladım! Diye bağırdı. Eve dönerken bu kayanın dibinde mola vermiştik.

Doğru yolda olduklarına sevindiler. Biraz daha ilerlediler. Büyük bir çayırlığın ortasına geldiler. Çimen Kız yine heyecanlandı.

-Burayı da hatırlıyorum! Dedi. Tüm hayvanlar, burada toplanıp kararlar alıyorlardı.

İki kız da çok sevinçliydi. Aradıklarını bulmuşlardı. Çimen Kız bağırdı:

-Sevgili dostlarım, neredesiniz? Ben geldim, Çimen Kız. Sizi çok özledim. Lütfen ortaya çıkın!

Uzun bir sessizlik oldu çayırılıkta. İki kız da ümitsizliğe kapıldı. Oturup otların üstüne, etraflarına bakınmaya başladılar. Birden dalların birinden bir hışırtı sesi geldi. Çimen Kız heyecanla yerinden fırladı. Kumru da ağaca çevirdi bakışlarını. Bir ses duyuldu:

-Kim o bağıran?

Bu sözleri bir baykuş söylemişti. Çimen Kız bağırdı:

-Benim, Çimen Kız! Arkadaşlarımı arıyorum.

Alt dallardan birine inen kuş:

-Hangi Çimen, bizim ailesine kavuşturduğumuz mu?

Onun da sesinde heyecan vardı.

-Evet benim, sizi çok özledim ve ziyaretinize geldim.

Baykuş uçup kızın omzuna kondu. O da kızı özlemişti. Onu ailesine kavuşturup geri döndükten sonra, hep aralarında konuşmuşlardı onun hakkında. Baykuş:

-Sen bizi unutmadın demek. Ne kadar vefalıymışsın. Üstelik yolu bulup bizi ziyarete de gelmişsin. Sen artık kocaman ve çok cesur bir kız olmuşsun, dedi.

Kız, baykuşun başını okşuyordu hasretle. Kumru da geldi yanlarına. Kendini tanıtıp o da başını okşadı baykuşun. Çimen Kız:

-Aslanı, tilkiyi ve sincabı da görmek istiyorum, onları da çok özledim, dedi.

Baykuşun yüzü asıldı bu sözleri duyunca.

-Sincabı da tilkiyi de görebilirsin, buralardadırlar ama zavallı aslan çok hasta, dedi. Onu görebilmek için mağarasına gitmek zorundasınız.

Çimen Kız çok telaşlandı. Aslan, kaybolduğunda kendisine kol kanat germiş, kendi yavrusu gibi korumuştunu.

-Hemen bizi aslanın yanına götür, dedi. Nasıl olduğunu görmemiz gerek. Belki yardım edebiliriz.

Hep birlikte aslanın mağarasına doğru yola çıktılar. Çimen Kız'ın geldiğini haber alan tüm hayvanlar da mağaranın önüne gelmişti.

Mağaraya gelen kızlar, içeride hasta yatan aslanı görünce çok üzüldüler. Aslan, gürültüden ürkmüş olmalıydı ki, yerinden fırladı. Karşısında Çimen Kız'ı görünce çok şaşırıldı.

-Sen buraya nasıl geldin küçük kız? Dedi

Sesi, hastalığından olsa gerek, fısıltı şeklinde çıkmıştı. Çimen Kız çok üzülmüştü.

-Sizi çok özledim ve ziyaretinize geldim, dedi. Seni hasta bulmayı hiç beklemiyordum.

Aslan:

-Bu kış çok soğuktu, dedi. Sanırım artık iyice yaşlandım. Soğuğa eskisi kadar dayanıklı değilim. Seni görünce sanki iyileştim. Bak ayağa bile kalktım.

Aslında ayakta durmakta zorluk çekiyordu aslan. Diğer hayvanlar, mağaranın kapısında onları izliyorlardı. Onlar da aslan için çok endişeliydiler.

Kumru, tüm olan biteni uzaktan seyrettikten sonra:

-Bu böyle olmaz, dedi. Benim teyzem veteriner. Bizim hayvanlarımız hastalandığında o iyileştirir. Ona haber verelim. Gelip aslanı tedavi etsin.

Hayvanlar telaşlandılar. Kendi aralarında konuşmaya başladılar. Baykuş:

-Sizlerin iyi niyetli olduğunuzu biliyoruz kızlar, dedi. Fakat biz aramıza bir insanın girmesini istemiyoruz. İnsanların çoğu bize zarar veriyor. Biz de onlardan uzak duruyoruz.

Çimen de Kumru da şaşırmişti duyduklarına.

-Ama siz bizimle konuşuyorsunuz, dedi. Biz de size kötü davranmıyoruz. Siz bizi, biz de sizi çok seviyoruz.

O ve Kumru gerçekten tüm hayvanları çok seviyorlardı.

-Biz de çocukları çok severiz, dedi aslan da. Onlara hiç zarar vermeyiz. Hatta biz sadece çocuklarla konuşuruz.

Çimen Kız, ailesinin kendisine neden inanmadığını şimdi anlamıştı. Hayvanlar sadece kendisiyle konuşuyordu ve anne babası onları hiç duymamıştı.

-Benim teyzem çok iyi bir insandır, dedi Kumru. Ondan size zarar gelmez. Hem aslanı bu halde bırakamayız.

Çok inatçı bir kızdı zaten. Kimse onu kararından vazgeçiremezdi.

-Sen burada bekle, dedi Kumru. Ben teyzemi alıp geleceğim. Yolu da öğrendim. Onun arabası var. Arabayla çabucak geliriz.

Arkadaşının cevabını bile beklemeden fırlayıp gitti. Çimen Kız ve diğer hayvanlar arkasından bakkaldılar. Aslan:

-Arkadaşın da senin gibi sevgi dolu ve o da senin gibi hayvanları çok seviyor, dedi.

Çimen Kız gülümsedi. Doğruydu aslanın söyledikleri. Kumru tüm hayvanları çok seviyor, çiftliklerindeki hayvanların maceralarını her gün arkadaşına ballandıra ballandıra anlatıyordu.

Uzun bir süre oturdular mağaranın önünde. Küçük kız, ayrıldıktan sonra yaşadıklarını anlattı onlara. Şehirden, orada gittiği doktordan, ormana geri dönmelerinden, köy okulundan bahsetti uzun uzun. Öyle coşkulu anlatıyordu ki, hayvanlar kâh gülerek kâh hüznlenerek kızın hikâyesini dinliyorlardı.

Ormanın içinden bir gürültü gelince tüm hayvanlar kaçıştılar. Bir araç, mağaranın önünde durdu. Baykuş, ağacın yüksek bir dalına konup olanları izlemeye başladı. Arabadan önce Kumru indi. Ardından orta yaşlı bir kadın elinde bir çantayla arabadan çıktı. Etrafına bakındı.

-Hastamız nerede? Diye sordu Çimen Kız'a.

Aslan kükredi içeriden.

-Ooooo hastamızın sesi çıktı. Bakalım bu heybetli sesin sahibinin nesi var? Dedi kadın mağaranın içine girerken.

Nasıl da sevgi dolu ve korkusuzdu. Kumru'nun kime çektiğini anlamıştı Çimen Kız.

Aslanın başına toplandılar. Aslan tedirgindi. Fakat kadın o kadar şefkatle yaklaşmıştı ki, o da sonunda sakinleşti.

Uzun bir muayenenin ardından aslanın şiddetli bir soğuk algınlığı yaşadığı anlaşıldı. Ciğerleri etkilenmişti. İlaç alması ve dinlenmesi gerekiyordu. İğneleri de vardı.

-Peki, ona kime bakacak? Diye sordu Çimen Kız endişeli bir sesle.

-Ben ve siz, dedi kadın da. Her gün geleceğiz; hem ilaçlarını vereceğiz hem de iğnesini yapacağız. Ben ailelerinize bana yardım edeceğinizi söyler, onlardan izin alırım.

İki kız, sevinçle ellerini çırpıldılar. Hem dostlarını görmeye gelebilecekler hem de aslanın iyileşmesine yardımcı olacaklardı.

-Şimdi ilk ilaçlarımızı verelim ve gece oldudan buradan ayrılalım, dedi kadın. Sizi de evlerinize bırakır, yarın da alıp buraya getiririm.

Kızlar, aslanın ilaçlarını almasına yardımcı oldular. Sonra da kulağına eğilip yarın tekrar geleceklerini söylediler. Aslan, yanlarında büyük biri olduğu için onlarla konuşmadı, sadece kükredi, kızlar da güldüler. Mağaranın dışına çıktıklarında da bir baykuş sesi duydular. Kuş da, kendi dilinde onlara veda ediyordu.

İki küçük kızı evlerine bırakan veteriner kadın, ailelerinden izin almayı da ihmal etmedi. Bir-

kaç hafta ormanda keşif yapacağını, kızların da kendisine yardım edeceğini söylemişti. Aileler, kadını tanıyip güvendikleri için ses çıkarmadılar.

Birkaç hafta çok keyifli geçmişti kızlar için. Evlerinden aracıyla kızları alan veteriner, onları ormanda gezdiriyor, sonra da gidip aslanın ilaçlarını veriyordu. Aslan, kendini iyice toparlamıştı. Kızları mağarasının önünde görünce ayağa kalkıyor, gür bir sesle kükreyip onları selamlıyordu.

Aslanın yanına gittikleri bir gün, mağaranın kapısında bir tilki bekliyordu. Kadından çekinen hayvan, çalıkların arasına girdi. Çimen Kız'ın gözünden kaçmamıştı bu. Hemen onun peşinden gitti. Tilki de onu bekliyordu:

-Çimen Kız, bana yardım et, dedi. Yavrularımızın dünyaya gelme vakti geldi ama eşim doğum yapamıyor.

Çimen Kız çok üzüldü. Hemen tilkinin yuvasına gittiler. Çimen Kız, anne tilkinin durumunu görünce yardım almak için fırladı yuvadan. Veterinerin yanına geldi soluk soluğa:

-Aşağıdaki yuvada bir tilki doğum yapmaya çalışıyor ama yapamıyor. Yavrular ölebilir. Hemen yardım etmemiz lazım, dedi telaşlı bir sesle.

Veteriner de telaşlandı. Aslanın ilaçlarını verip koşarak çıktı mağaradan. Çimen Kız, tilkinin yuvasına götürdü onları. Anne tilki çok bitkin görünüyordu. Veteriner kadın hemen müdahale etti duruma. Bir süre sonra tilki yavruları dünyaya gözlerini açtılar. Kızlar, bu minik tilkilere bayıldılar. Onları sevmek için can atıyorlardı. Veteriner:

-Uzak durun, bunlar yabani hayvan, yavrularına zarar vereceğinizi düşünüp size saldırabilirler, dedi.

Kızlar, anne ve baba tilkiyle göz göze geldiler. İkisi de, yavrularını kurtaran bu küçük kızlara minnetle bakıyorlardı. Kızlar, yanlarında veteriner olmadığı bir gün, yavruları sevmek için gelmeye

karar verip oradan ayrıldılar. Onlar çıkarken tilki, sadece kızların duyabileceği bir sesle fısıldadı:

-Size çok teşekkür ederim. Yavrularımın hayatını kurtardınız.

Bu orman gezileri, kızlar için çok faydalı oluyordu. Her çeşit bitki hakkında bilgi edinmeyi hobi haline getirmiş olan veteriner, bu bilgilerini kızlarla paylaşıyordu. Hemen hemen tüm bitkilerin ne için kullanılabileceğini öğrenmişti kızlar. Hayvanlar hakkında da çok bilgi edinmişlerdi. Okulda da çok başarılı öğrenciler olmuşlardı. Çünkü etraflarına öğrenmek amacıyla bakıyor ve her gördüklerini, her duyduklarını işlerine yarayacak bir bilgiye dönüştürmeye çabalıyorlardı. Veli toplantısında öğretmenleri, kızların büyüdüklerinde istedikleri mesleği seçip çok başarılı olabileceklerini söylemişti. Anne ve babaları, kızlarıyla gurur duyuyordu.

Yaz tatili geldiğinde kızlar, ormandaki keşif gezileri için daha çok vakit buldular. Aslan iyice iyileşmişti ama veterinerin hastaları bitmiyordu.

Kadın çok şaşırıyordu bu duruma. Kızlar, hasta hayvanları nasıl da tespit edip ona söylüyorlardı. Ormanda hastalanan her hayvandan neredeyse haberleri oluyordu. Sadece hasta hayvanlardan değil; ormanda olup biten her şeyden haberdarlardı. Kadın iyice meraklanmaya başlamıştı. O heybetli aslan bile kızların yanında kedi gibi uysallaşıyordu. Onlar ormana girdiklerinde tepelerinde uçan kuşlar sanki onlara yol gösteriyordu. Daha fazla dayanamadı:

-Sizin sırrınız ne? Söyleyin bakalım, orman perilerimi fısıldıyor size buralarda neler olup bittiğini? Diye sordu.

Kızlar gülmeye başladılar. Sırlarını söyleyip söylememeye konusunda kararsız kaldılar. Kumru:

-Teyze, bu ormandaki hayvanlarla bizim aramızdaki bir sır, dedi. Sana söyleyemeyiz. Söylesek, bize kızabilirler.

Bu sözler üzerine kadın fazla ısrar etmedi. Çocukların, büyüklere söylemedikleri sırları olduğunu, kendi çocukluğundan biliyordu. Varsın söyle-

mesinler diye düşündü. O da hayvanları çok seviyordu. Onlara yardım ettiği müddetçe bir şeyleri sorgulamanın anlamsız olduğuna karar verdi.

Bütün yaz ormanda dolaştı Kumru ile Çimen Kız. Artık ormanın yollarını iyice öğrenmişlerdi. Kaybolmaktan korkmuyorlardı. Hayvan dostlarının yanlarına gidiyorlar, hasta olanları tespit ediyorlar sonra da veterinerlere bildiriyorlardı. O da aracıyla gelip tedavilerini yapıyordu. Ormanda hasta ve bakımsız hayvan kalmamıştı.

Koca bir ağacın altında dinledikleri bir gün Çimen Kız:

-Ben veteriner olmaya karar verdim, dedi. Hayatımı hayvanların arasında geçirmek, hep onlara yardım etmek istiyorum.

Kumru baktı arkadaşına. Sanki onun başka planları vardı.

-Ben de ziraat mühendisi olmak istiyorum, dayım gibi, dedi. O, topraktan çok iyi anlıyor. Ne ekilir, nasıl yetiştirilir biliyor. Ben de onun gibi

olmak istiyorum. Bir çiftlikte yaşayıp kendi toprağıma, kendi istediğim ürünleri ekmek istiyorum.

Onu dikkatle dinleyen Çimen Kız:

-Çok güzel! Dedi. İkimiz de komşu çiftliklerde yaşayalım büyüyünce. Sen topraklarımızla ilgilenirsin, ben de hayvanlarımıza bakarım. Hem ayrılmayız da...

İkisi de bu fikri çok beğendiler. Hayvan dostlarına da anlattılar. Onlar da çok sevindi duyduklarına.

Kızlar, evde ailelerine, okulda da öğretmenlerine gelecekle ilgili planlarından bahsettiler. Büyüklükleri de, bu planlarını gerçekleştirmeleri için, onlara yardım edeceklerini söylediler.

Çimen Kız'ın kendi mesleğini seçmek istediğini öğrenen veteriner kadın, onu yanından hiç ayırmadı. Tüm hasta hayvanlarla birlikte ilgilendiler. Hasta hayvanların neler hissettiğini bu kadar iyi bilen birisi, onu çok şaşırtıyordu ama işini de kolaylaştırıyordu. Veteriner uzaklaşır uzaklaşmaz hayvanlarla sohbeteye dalan Çimen Kız, tüm hayvanlarla dost olmuştu.

Kumru, vaktini daha çok dayısıyla geçiriyordu. Onunla fidan dikmeye gidiyor, tohum seçiyordu. Fırsat buldukça iki arkadaş, ormanda buluşup birbirlerine yaptıklarını anlatıyorlardı.

Ormandaki günler hızla geçti. Kızlar iyice büyümüşler, birer genç kız olmuşlardı. Ormandaki hayvanlar, onların büyümelerine tanık olmuşlardı. Sadece çocuklarla konuşan hayvanlar, kızlar büyü-

yüp birer yetişkin olsalar da, onlarla konuşmayı bırakamayacaklarını düşünüyorlardı.

Kızlar, üniversite eğitimi için şehre gitmek zorundaydılar. Ormandan ve dostlarından ayrılmak istemeseler de, meslek sahibi olmak için eğitim almaları gerekiyordu.

Çimen Kız ile Kumru'nun ailesi, iki kızın şehirde aynı evde kalmalarına karar verdiler. Kızlar için okullarına yakın bir ev kiraladılar. Biri veteriner, diğeri ziraat mühendisi olmak için eğitim alacaktı. Aynı evde kalma düşüncesi, kızları çok sevindirmişti. Zaten çocuklarından beri beraberdiler. Kardeş gibi olmuşlardı. Ailelerinden ve ormandaki dostlarından uzakta olsalar da, beraber olacaklardı. Böylece birbirlerine destek olabilirdi.

Şehre geldikleri ilk gün çok bocaladı kızlar. Onlar doğayla iç içe yaşamayı seviyorlardı. Kuş sesi duymadan uyanmak, bir ağaç altında dinlenmeden günlerini sürdürmek başta çok zor geldi. Birbirlerine hep ormandaki günlerinden ve dostlarından bahsedip teselli buluyorlardı. Zaten şehir-

de olmalarının bir amacı vardı. Meslek sahibi olup döneceklerdi ormana. O zaman, hem ailelerine hem de ormandaki dostlarına daha faydalı olabilirlerdi.

Günler günleri kovaladı. Aradan zorlu bir dört sene geçti. Kızların okulları bitmiş evlerine geri dönme vakti gelmişti. Artık ikisi de meslek sahibi insanlardı.

Çimen Kız, ormandaki evlerine geri döndüğünde anne ve babasını bahçede buldu. İyice yaşlanmışlardı artık. Kız, elindeki diplomayı uzattı ailesine. Anne ve babasının gözleri doldu. Kızlarıyla gurur duydular. Babası:

-Çocukluğundan beri hayvanları çok severdin. Artık onlara faydalı da olabileceksin. Hatta küçükken bir ara, hayvanların seninle konuştuğunu söylemiştin, dedi.

Kız gülümsedi. Hayvanların tüm çocuklarla konuştuğunu babasına anlatmak zordu. Demek insanlar, hayvanların çocukluklarında kendileriyle konuştuğunu, büyüdüklerinde unutuyorlardı. Ormana, dostlarının yanına gitmek için sabırsızlanıyordu.

Kumru da evine ve ailesine kavuşmuştu. O da ailesine diplomasını göstermiş, ailesi onunla da gurur duymuştu. Artık çiftlik işleriyle Kumru ilgilenecekti. Kumru sürekli saatine bakıyordu. Çimen Kız'la ormanda buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

İki kız, ailelerinden izin alarak, ormanda bir ağaç altında buluştular. Kumru:

-Dostlarımızı görmeye hazır mısınız? Diye sordu.

Çimen Kız onları o kadar özlemişti ki...

-Hem de nasıl, dedi. Hepsini o kadar merak ediyorum ki, bir an önce onları görmek istiyorum.

Hayvanların toplandığı büyük meydana gittiler. Çimen Kız çocukluğunda olduğu gibi seslendi:

-Dostlarım, ben geldim, neredesiniz?

Hiç ses yoktu. Çimen Kız, birkaç defa daha seslendi. Ne ses veren vardı ne de gelen. Kızlar meraklandı. Kumru da seslendi ama karşılık yoktu. Telaşlandılar iyice.

İki kız, bir süre oturup bekledi büyük meydana. Kimsenin gelip gittiği yoktu. Ağacın birinden bir hışırtı geldi. İki kız heyecanlandı. Bir kuş dalların arasından iki kıza baktı, sonra da ürküp kaçtı.

-Niye konuşmadı bizimle? Diye sordu Çimen Kız.

Hâlbuki tüm hayvanlar onları tanır ve sohbet ederdi. Neler oluyordu? Niye kimse yanlarına gelmiyor, niye kimse onlarla konuşmuyordu?

İki kız, aslanın mağarasına gitmeye karar verdiler. Mağaranın önüne geldiklerinde aslanın kapıda uyduğunu gördüler. Çimen Kız, aslana doğru koştu. Aslan, hiddetle yerinden kalkıp kükredi. İki kız da, şaşkın bir vaziyette geri çekildiler. Aslan, öfkeli adımlarla mağarasına girdi. İki kız birbirine baktı, ikisinin de gözleri yaşardı.

Yakındaki bir kayanın dibine oturup düşünmeye başladılar. Neden hayvanlar onlarla konuşmuyordu? Kumru:

-Ben galiba neler olduğunu anladım, dedi. Hayvanlar sadece çocuklarla konuşuyorlar. Biz artık çocuk değiliz. İkimiz de büyüdük. Artık bizimle konuşmayacaklar.

Çimen Kız hiddetle ayaklarını yere vurdu.

-Olmaz öyle şey! Dedi. Bizi hatırlamak zorundalar. Bizimle konuşmak zorundalar. Onlar bizim dostlarımız.

Bu sözleri söylerken ağlıyordu. Hışımla kalktı. Kumru korktu. Arkadaşına baktı merakla, ne yapa-

cağını merak ediyordu. Kız, aslanın mağarasına doğru yürüdü.

-Bir delilik yapma, dedi. Aslan, küçük iki kız tanıyordu, bizi tanımıyor. Sana zarar verebilir.

Çimen Kız çok kararlıydı.

-Bizi tanımak zorundalar! Dedi. Dostlarımı kaybetmeye hiç niyetim yok!

Aslanın mağarasına daldı. Kumru, korkulu gözlerle baktı arkadaşının arkasından. Ne yapacağını bilemedi. Öylece kalakaldı yerinde. 'Ya aslan arkadaşıma zarar verirse' diye düşündü. İyice telaşlandı.

Kumru'nun mağaranın kapısındaki meraklı bekleyişi uzun sürdü. İçeriden ne ses geliyordu ne de çıkan vardı. İçeri girmeye de korkuyordu. Dayanamadı. Arkadaşının yardıma ihtiyacı olabilirdi. Daldı mağaranın kapısından içeri.

İçeri girdiğinde gözlerine inanamadı. Çimen Kız, çocukluğunda yaptığı gibi aslanın tüylerinin

arasına başını koymuş bir şeyler anlatıyor, aslan da kedi gibi uysal uysal onu dinliyordu.

-Neler oluyor burada? Diyebildi Kumru korku ve şaşkınlık dolu bakışlarla.

-Eski bir dosta kendimi hatırlatmam gerekti, dedi. İçeri dalıp inatla kendisiyle konuşmaya çalışınca beni hatırladı.

Aslan kükreyerek gülüyordu.

-Her şeyi unutabilirim ama bir aslan inine dala-
lacak kadar cesur ve onunla konuşmaya çalışacak
kadar inatçı bir kızı unutamam, dedi.

İki kız da güldüler bu sözlere. Aslan iki kız
alıp meydana götürdü. Tüm hayvanlara seslendi:

-Dostlarım, dedi. Burada iki vefalı insan var.
Bizi hiçbir zaman unutmayan bu insanları selamla-
yın.

Tüm hayvanlar tedirgindi. Onlar, insanlardan
uzak dururlardı. İnsanların kendilerine zarar ve-
receğine inanıyorlardı.

-Bu kızları hatırlamadınız mı? Diye sordu aslan tüm hayvanlara. Bunlar, çocukluklarından beri bizimle ilgilenen dostlar: Kumru ve Çimen. Büyü-yünce bizi unutmamışlar, yine ziyaretimize gelmişler.

Çimen ve Kumru'nun adını duyan tüm hayvanlar meydana çıktılar. Baykuş, Çimen Kız'ın omzuna kondu, çocukken yaptığı gibi, kız da onun başını okşadı.

-Biliyorum, siz büyüklerle konuşmuyorsunuz ama bizim için bir ayrıcalık olsun, dedi Çimen Kız.

Bizden dostluğunuzu esirgemeyin. Artık veteriner oldum. Hepinizle ayrı ayrı ilgileneceğim. Bizi yalnız bırakmayın.

Tüm hayvanlar, artık büyümüş olsalar da, kendileri için hep küçük iki kız olarak kalacak bu dostları hiç yalnız bırakmayacaklarına söz verdiler.

Çimen Kız, ömrünün sonuna kadar o ormanda, dostlarıyla birlikte yaşadı. Arkadaşı Kumru da, ona yakın bir çiftliğe yerleşti. Yıllarca dostluklarına devam ettiler. Kendi aileleri, kendi çocukları olduğunda da dostlarını unutmadılar. Kendi çocuklarına da hayvan ve doğa sevgisi aşıladılar. Ormandaki barış, dostluk ve mutluluk yıllarca sürüp gitti...

